

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra Drøm og Virkelighed

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 19. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069645456/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

og kunde ikke undslaae mig for at følge min Onkel derhen, endskjondt dette Huus var mig en Afsky. Frue W. gjorde et Indtryk paa mig, som jeg ikke kunde forklare mig selv. Hun var høi og rank; hendes Ansigt bar kjendelige Spoer af fordums Skjønhed; hendes Væsen var fuldkomment frit for al Tvang og Affectation, men havde dog noget besynderligt Fornemt og Imposant. Naar hun taledede med mig eller henvendte sine gjennemtrængende Øiekast paa mig, forekom det mig, som om jeg skammede mig ved de Tanker, som i disse Dage beskæftigede mig, og som jeg ellers var stolt af at nære, og ansaae for ædle og fornuftige. Hendes Søn og den hele Cirkel af Omgangsvener, som jeg der traf, og hvis Dannelse og behagelige Tone alle Mennesker roste, mishagede og geneerte mig. Jeg var taus og fremmed, min Onkel kastede vrede Sideblik til mig, men yttrede aldrig med mindste Ord sin Misfornøielse, ligesaa lidt som han nævnedes sin Datter i vore eensomme Timer, eller spurgte, om hun behagede mig. –

Nytaarsaften indfandt jeg mig til bestemt Tid i Nyhavn med en Kareth, som jeg lod holde nogle Huse fra Justitsraad M's Gaard. Min Lise kom med en Bylt under Armen, fulgt af en Kone, som bar en lignende. Denne Kone, der var af Profession, hvad man pleier at kalde en Rendekjerling, havde undertiden gaaet Ærinder til mig fra Lise. Det geneerte mig, at hun uden Omstændigheder sprang op i Vognen til os, og tog Plads paa Forsædet. Imidlertid fik jeg snart Andet at tænke paa. – Den stakkels Lise var saa udmattet af det meget Arbeide, hvormed hun i de sidste Dage havde været plaget, og befandt sig saa ilde, at hun græd og neppe kunde taale Vognens Bevægelse. Konen trøstede hende i pøbelagtige Udtryk og med plumpe Vittigheder, hvoraf hun selv skoggerloe. Endelig naaede vi Fødselsstiftelsen, jeg ringede paa den store Port, bad Portneren kalde paa Candidat S., og overgav min grædende Patient i hans Hænder. Da jeg kom hjem, foregav jeg en stærk Hovedpine, lukkede mig inde, og tilbragte det Øieblik, da det forsvundne Aar gjør Plads for et nyt, med et beklemt Hjerte og tunge Aensler, der ikke bedroge mig, thi min Skjæbne vexlede med Aaret.

Klokkerne havde neppe begyndt at ringe til Høimesse paa Nytaarsmorgen, førend den mig forhadte Rendekjerling fra iaftes stod for mig med et Budskab, der vel var skikket til at forsonde mig med Overbringeren. Hun meldte mig nemlig, at Lise havde født en Søn,